

Först då romarna hade utsträckt sitt herravälde till Germanien, blefvo de genom germanerna bekanta med slavernas tillvaro, och det är då som vi börja finna slaverna omtalade af klassiska författare. Den förste latinske författare, som tydligt hänsyftar på slaverna, är den äldre PLINIUS († 79 e. Kr.), hvilken uttrycker sig mycket försigtigt sålunda: »Några berätta att landen på andra sidan Weichsel äro bebodda af sarmaterna, *venederna*» o. s. v. (Hist. nat. IV, 14, 97). Något senare finna vi åter *veneterna* (Veneti) omtalade af den romerske historieskrifvaren TACITUS i hans beskrifning öfver Germanien (kap. 46). Han anser det tvifvelaktigt, om detta folk bör räknas till germanerna eller icke, men är emellertid böjd för att antaga det förre, emedan de i lefnadssätt så mycket likna germanerna. Efter den tiden förekommer slavernas namn något oftare i historiska och geografiska arbeten.

Det namn, under hvilket slaverna uppträda i gamla tidens litteratur, är i allmänhet *Venedi* eller *Veneti* (*Venadi*, *Vinida*, *Ὠνεῖται*). Detta namn var icke, åtminstone icke i någon omedelbart motsvarande form, känt af slaverna själfva, om man också icke kan förneka möjligheten däraf, att det kan hafva sin rot i namnet på någon enskild slavisk stam. Däremot är det det namn, hvarmed germanska stammar från början hafva betecknat dessa sina östliga grannar, och den omständigheten, att de äldre romerska (och grekiska) författarna använda just denna benämning, visar tydligt, att det endast var i andra hand, genom germanerna, som syd-ländingarna fingo den första kändedomen om slaverna. Det är bekant, att man i Norden med namnet *Vender* (på forn-nordiska *Vindr*) betecknade slaverna längs Östersjöns södra kust, och i samma betydelse träffa vi den angelsaxiska formen af detta namn, *Winedas* och *Weonodas*, i konung ALFREDS Orosius¹.* Den forntyska formen af detta samma

* Talen hänvisa till noterna i slutet af arbetet.